

1011·LISTI

LETO III.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO

ŠTEV. 11

Tekoči račun pri Poštnem čekovnem uradu v Ljubljani, številka 10.644. Naročnina četrletno din 9.—, polletno din 16.—, celoletno din 30.—.

V GOSTILNI „BALKAN“

**Trije bratje: „Račune naj zunaj kar sami uredijo,
in v miru lepo nas pri litru pustijo!“**

Prihodnja številka izide v soboto, dne 15. junija.

Cenjene naročnike

vljudno naprošamo, da nam po poslanih položnicah nakažejo naročnino za list. Naročnina je tako nizka, da jo res lahko vsakdo utrpi — razen naša uprava, ki si beli glavo, kako ljudem dopovedati nujno pot do najbližje pošte s tridesetimi, odnosno šestnajstimi ali celo samo z devetimi dinarji in našo položnico v roki. »Toti list« bo naročnikom točno prihajal v hišo in izpolnjeval svojo dolžnost, zato prosi, da tudi naročniki nanj ne pozabijo in čimprej nakažejo zaostalo naročnino.

Uredništvo.

OGLAS

Kdor premore količkaj kapitala, ga najbolj varno naloži v veletovarno za izdelovanje beraških lajn za invalide, s sedežem v Ženevi. Podjetje ima pred seboj naravnost zlato bodočnost in se bo vložen kapital obrestoval v najvišji meri. Naročila so že zdaj velika, zato bodo velike tudi dividende. Pristopajte!

Evropska tekma

Prvi polčas: Monakovo...

*Pred Prago sta se srečala
hinavsko se spogledala,
vesele so bile oči,
kaj vse kupčija stri?!*

Drugi polčas: Varšava, Oslo, Bruselj, Rotterdam...

*Pred Parizom sta se srečala,
krvavo se spogledala,
polomljene so vse kosti,
kaj vse kupčija stri?!*

V MADRIDU

so se sestali premnogi odličniki, da bi osnovali odbor za nevmešavanje po vzorcu znanega odbora za nevmešavanje, ki je obstojal v letih španske državljanske vojne in se je do cela obnesel.

NEKI AMERIKANEC

je patentiral novo vremensko hišico, ki naznanja nevarnost. Slabo vreme oznani marela, hudo uro bežeče podgane, splošno paniko pa ladja z Amerikanci.

JEZIKOSLOVCI

so z ozirom na dejstvo, da kolesje civilizacije vedno bolj škriplje in cvili, sklenili, da se bo civilizacija poslej imenovala civilizacija.

Maj 1940

Da pogasil bi požare, Florijana smo prosili, nas Elija je uslišal, maja smo se res zalili. Naše bili pri Stalinu so prijazno pogostili, Briti z južne pa Norveške v redu so se umaknili. Marsikaj se je zgodilo, šla iz mode je marela, na zapadu pa naposled le udarila je strela. Konec tam je poezije, konec šaha in marjaša, s tanki zdajci na veliko kuha se krvava kaša. Zatonile so države, zemljevid se spet spreminja, a napetost v Sredozemlju proti koncu maja zginja. V Mali Aziji brez dela se »požarna bramba« pari, vsepovsod kolona peta je državnikom na marj. Na Angleškem prelomili so ustaljene navade, vlada roko položila na ljudi je in zaklade. Svobodna se trgovina nič svobodno ne razvija, špekulantom se obeta kolosalna polomija. Maj je marsikaj prinesel, dal senzacij je obilo, da lahko smo pozabili na ljubezni srečo milo...

Obvestilo iz Kranja

Vsem muzejem, umetniškim galerijam in ljubiteljem likovne umetnosti sporočamo, da je znamenita slika blagopokojnega cesarja Franca Jožefa že — prodana.

Agencija „Rumena raca“

sporoča veselo vest, da so se začeli zanimati za rumeno raso najodličnejši znamenitniki Evrope. Zato so Japonci skoraj ponudili mir Kitajcem. Oboji so rumene rase in če hočejo od evropskega zanimanja imeti kaj koristi, se morajo nekako združiti. Kitajske zmage še niso japonski porazi, ampak samo priprave za odličen sprejem Otona Habsburškega, ki bi rad na Kitajskem odprl svojo restavracijo. Kakor znano je poizkušal srečo v Evropi, ampak tam ni več v modi žlahtna kapljica, temveč samo še petrolej in kri. Koncesijo je iskal tudi v Ameriki. Ker pa stoje tamkaj pred volitvami in ne vedo, ali bodo mokri obstali na vladi ali bodo padli, tudi ni bilo nič, zato je na razpolago samo še Kitajska, kjer so že premnogi preizkušali svojo srečo. Načrt je takšen: Oton bi bil restavrater, Japonci natakariji, Evropejci liferanti, Kitajci pa — pijanci.

HAM-HAM...

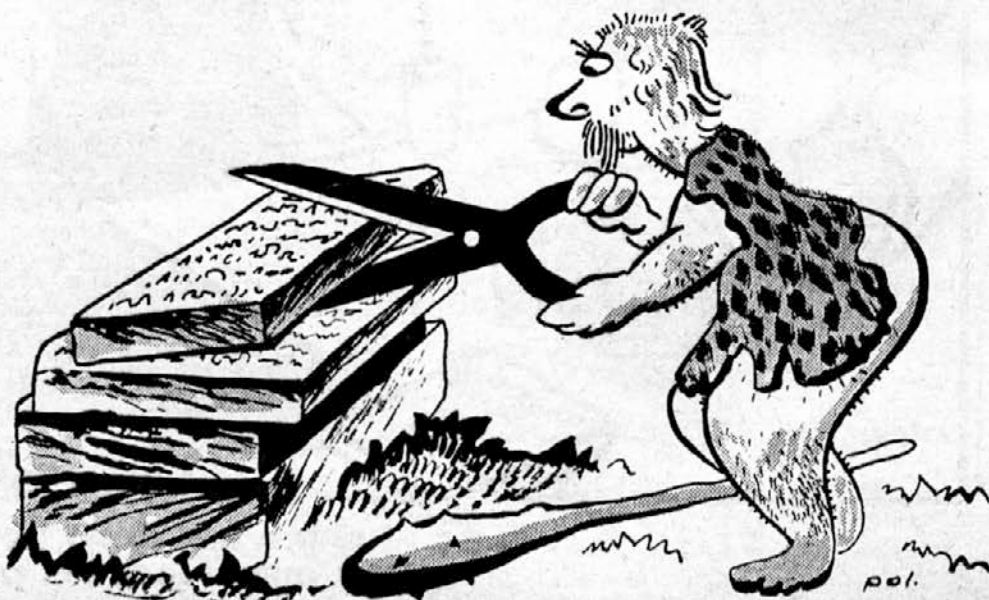
Dolgo, dolgo sem čakala,
tu in tam se poigrala,
pa se nič več ne igram,
velik moj je zdaj ham-ham...

Botra Smrt s. r.

MAJSKA

Lansko leto je bilo
prav resnično še lepo,
smo po Moskvi se ženili,
na pogajanja hodili,
se tri mesece igrali
in nazadnje zapeljali
vse na mrtvi, slepi tir,
zdaj pa tukaj je hudir!

Cenzor v kameni dobi

V LETOŠNJI LETOVIŠKI SEZONI
so na francoski revijeri odpovedani vsi vokalni koncerti, ker je predvidenih več simfoničnih koncertov najmodernejših skladateljev pod taktirko hipermodernih dirigentov.

OTROŠKA PAMET

Sinko (na sprehodu): »Očka, zakaj pa vi si tam na oni hiši naslikan čevljar?«
Oče: »Ker je v hiši čevljar.«
Sinko: »In zakaj visi na tej hiši ključ?«
Oče: »Ker je v hiši ključavničar.«
Sinko: »Hm, zakaj pa potem na šolo ne obesijo otroka, ko je šola le za otroke?«

POTRESOMERCI

so na več krajih zaznamovali čudne potrese, ki niso prihajali ne od bombnega grmenja in ne od tankovskega sprehajanja. Stvar so temeljito raziskali in dognali, da se je začel od groze in strahu obračati v grobu — hunski kralj Atila.

Ni več prostora

Sv. Peter: »Halo, tu nebеса! Imate tam doli še kaj prostora? Pri nas je zasedeno do zadnjega kotička.«

Lucifer: »Na žalost, tudi mi imamo prepolno. Če bo šlo tako naprej, bomo zidali še eni pekeli.«

BOLJSE MU JE

Župnik: »No, sosed, kako je kaj z zdravjem vašega moža?«

Soseda: »Hvala, čisto zdrav še ni, pa toliko si je že opomogel, da se je včeraj zopet napil!«

NA VLAKU

»Gospod, ne nagibajte se skozi okno.«

»A zakaj pa ne?«

»To vam lahko odtrga glavo in boste potem imeli po uradih nepotrebne poti in sitnosti.«

ANEKDOTA

V hotelu pri mizi sedi Benjamino Gigli z nekim gospodom, ki ga ne pozna.

»Tukaj so ljudje pač bolj izobraženi kot na Švedskem,« pripoveduje Gigli. »Nekoč se mi je zgodilo, da me je hotelski sluga vprašal, kako mi je ime. Prosim Vas, mojega imena ni vedel. Jaz pa sem možu rekel: »Benjamino Gigli« in sem šel v drugi hotel.

»Odlično« pravi sosed pri mizi, »kako pa Vam je v resnici ime?«

PO PREGOVORU.

Učitelj: »Pravimo: Kar ob Novem letu, to vse leto. Ali ve kdo kak primer?«

Petrček: »Prosim, na primer: Kdor se na Novo leto ubije, je mrtev vse leto!«

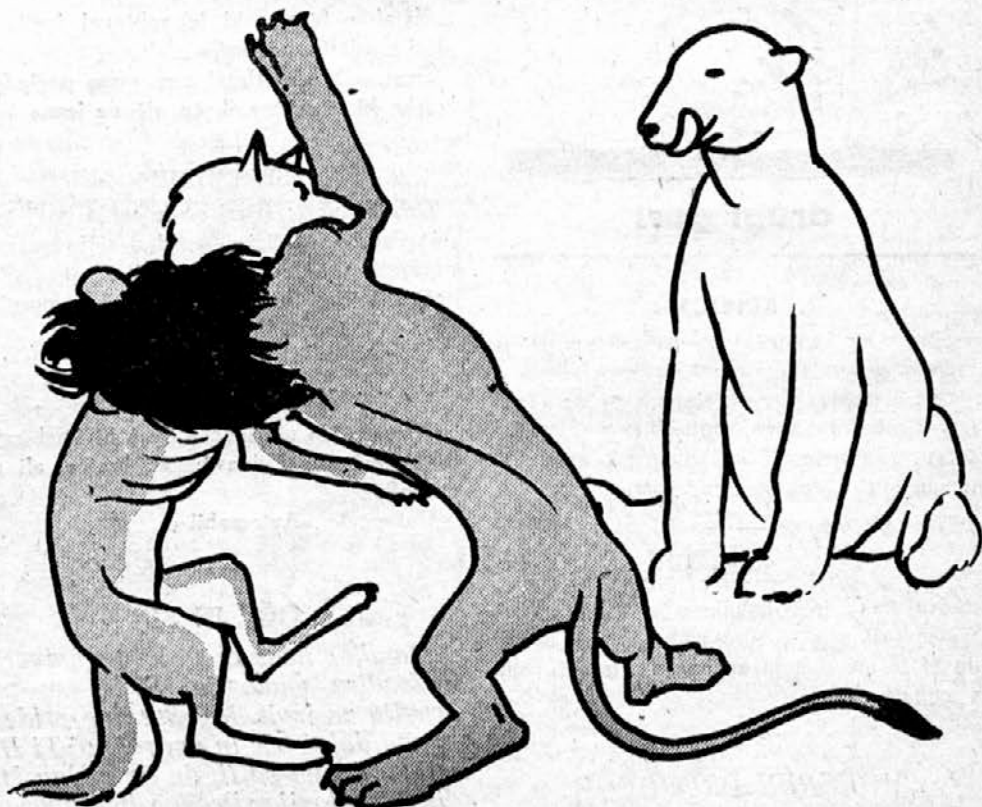
ŠTEDLJIVOST.

Mlada gospa pride k optiku in želi toplo-mer. Optik jo vpraša, če želi Reomirjev ali Celzijev. »Prosim vas, kakšna pa je razlika med njima« vpraša dama. »Pri Celzijevem toplotomeru vre voda pri 100 stopinjah, pri Reomirjevem pa pri 80 stopinjah«, ji pojasni optik. »No, potem mi dajte rajši Reomirja, ker moramo štediti s kurivom, ki je sedaj zelo drago!«

CIGANČEK TOMO IN PERNICA

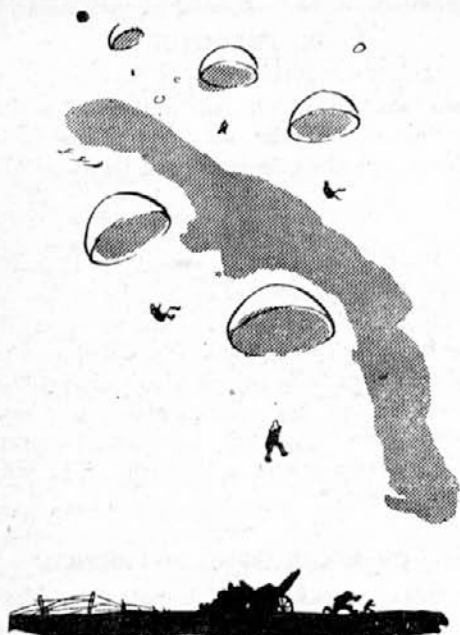
Odkar se je ciganček Tomo rodil, je ležal in spal v cunjah in dobro mu je bilo na svetu. Rastel je v zdravju in tatvini in nobena skrb ni skazila njegovega lica, dokler ni slišal, da živijo na svetu ljudje, ki se jim še boljše godi in spijo na pernicah. Malenkost, si je mislil ciganček Tomo, Ukradel je tolsto gos in ji izpulil pero. Zvečer pa ni legel na svoje cunje, ampak je za poizkušnjo pogrnil na tla srajco, položil na njo gosje pero in tako zaspal na gosjem peresu. Ko se je zjutraj prebudil in so ga bolele vse kosti, se je pomilovalno našobil: »Ubogi, neumni ljudje! Jaz sem spal samo na enem peresu, pa me boli ves hrbet. Kako šele trpijo drugi ljudje, ki spijo kar na pernicah, v katerih je na tisoče gosjih peres...«

Boj na življenje in smrt

Boj bje krut se in strašan.
Kdo z vencem zmage bo obdan

se še ne ve. Le to drži,
da tretji čaka in preži.

Eni doli

drugi gori

KRIVICA

Sin: »Oče, pomagaj mi, ta naloga mi ne gre!«

Oče (računa in vrne sinu zvezek): »Tudi jaz je ne spravim skupaj.«

Sin: »Tako torej! Jutri bom pa jaz v šoli tepen, ker ti ne znaš računati.«

DEDIČI

»No, kako je z bolnikom?«

»Govoril sem z zdravnikom, pa je dejal, da ni še nič upanja za nas, dokler ni vode v nogah.«

MODEREN PREGOVOR

— Tako dolgo hodiš z vrčem po vino, — da je vsa družba pijana.

ZENSKE SO ZENSKE

Poglavar indijanskega plemena Parker je sprejel na stara leta razne običaje olikanih narodov, samo mnogoženstva ni hotel opustiti. Takratni predsednik Roosevelt, njegov osebni prijatelj, ga je hotel tudi v tej stvari preurediti. Posetil ga je na domu in pohvalil, da pošilja svoje otroke v ameriške šole, da se oblačijo on in njegov rod kakor Američani in tako dalje. »Lepo,« je rekel Roosevelt, »da daješ svojim bratom dober zgled, vendar te pa moram pokarati, ker imaš še vedno pet žen. Zakaj ne odsloviš štirih in si pridrži samo eno?«

Poglavar se zamisli in reče: »Ti si moj veliki beli oče in storiti hočem, kakor mi svetuješ, toda samo pod enim pogojem.«

»Pod kakšnim?«

»Da mi ti izbereš ženo, ki naj jo obdržim, drugim pa rečeš, naj odidejo.«

NEZAUPANJE

Gospa Pevca ne more ponoči spati in pošlje po zdravnika.

Zdravnik ji predpiše uspavalno sredstvo.

Čez teden dni sreča zdravnik gospoda Pevca in ga vpraša: »Ali pomaga zdravilo?«

»Pomaga, pomaga!«

Temu je sledil globok vzdih s strani gospoda Pevca.

»Kaj pa tako vzdihujete?« ga vpraša zdravnik.

»Ah, križ je z mojo staro. Vsak večer moram najprej jaz vzeti uspavalno sredstvo, potem ga vzame še ona.«

SKOPUHOV UZITEK

Natakar (gostu, ki je zahteval jedilnik): »Kaj naročite, prosim?«

Gost: »O, nič! Hotel sem samo pogledati, koliko bi si prihranil, če nič ne jem.«

SPREMEMBA

Gostilničar I: »Prej se je reklo tvoji krčmi »Pri beli ovčici« — zakaj si jo pa zdaj prekrstil v »Hudičev brlog?«

Gostilničar II: »Ker sem krčmo prepisal na svojo ženo!«

MODERNA DRUŽINA

Mama: »No, Dušanček, kaj bi imel rajši, da ti prinese Miklavž: ali bratca ali sestrico?«

Dušanček: »Avtomobil.«

OČE IN SIN

Damijan hodi že 10 let na univerzo in študira zoologijo. Sedaj se pripravlja za izpit. Nekega dne pride k njemu dobri oče in mu reče: »Ti Damijan, čudim se ti, da še vedno študiraš zoologijo. Preden boš napravil izpit, bodo že vse te živali, ki jih imaš v tej knjigi, izumrle!«

Zenska moda in moški klobuk

Zenski spol vsega sveta je pokazal veliko ogorčenost nad tistimi moškimi krogi, ki so se zaleteli v zadnjo žensko modno novost (ne noreost) — moške klobuke namreč.

Pravijo, da so prav s to modo pokazale in dokazale razumevanje za sedanji težki svetovno-politični položaj in je ta nova moda pravzaprav posledica štednje. Moške, ki so v večini držav na frontah, so pustili svoja pokrivala doma; kdo bi torej zameril ženam, če sedaj nosijo moške klobuke.

Kar pa se tiče naših zastopnic ženskega spola, pravijo, da radi naše nevtralnosti tudi ne bodo hodile razoglave.

Letošnja sezona

Angel miru: »Oprostite prosim, kam pa mi za letošnje poletje priporočate potovati. Vsaj mesec dni bi rad nekje v miru preživel.«

NI RES!

Janezek: »Atek, mi smo se v šoli učili, da je bil Adam prvi človek na svetu. Pa to ni res!«

Oče: »Kako to da ne?«

Janezek: »V naši ulici je trgovina, ki ima na tabli napisano: »Adam, prej Pošpišil!«

»Slišite, Mina, zakaj ste pa postavili kosaro z otrokom na mizo?«

»Zato, da bom slišala, kadar bo na tla padel.«

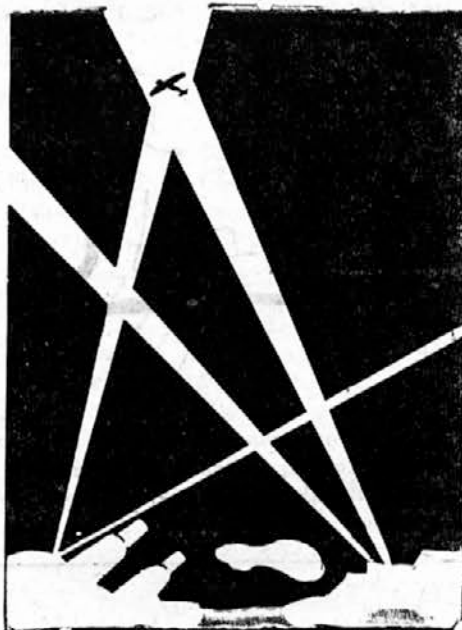
IZ KOPALIŠČA

»Prosim listek za kopanje. Koliko stane?«

»En dinar! A če jih vzamete tucat, potem stane en listek le 75 par!«

»Kaj — tucat? Saj vendar ne vem, če bom še dvanaest let živel.«

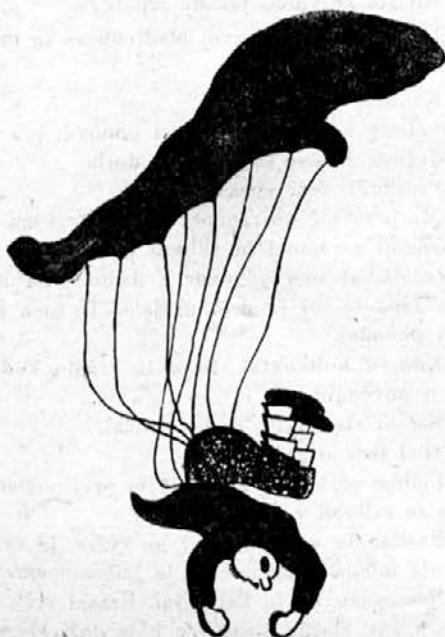
Kopalna sezona 1940

Obsevanje

Prha

Skok na glavo

Iz Kranja

V mesecu maju

nismo zaostajali za svetom v senzacijah. Bile so male, a za Kranj dovolj velike. Cene Malovrh je bil za svoj znameniti vzpon na Durmitor kar štiri dni gost najslovitejšega hotela v Kranju. Kranjsko mesto bo odslej nagajalo vse svoje zaslužne sinove in ker je Cene zelo cenjen, je bil med prvimi srečniki. Med srečniki so se letos znašli tudi naši birmanci. Pomislite, tristo botrov se je teplo za nje in je zlasti med imovitejšimi meščani in meščankami vzbudila tekma za birmance mnogo vroče krvi. Če je veletrgovec imel deset birmancev, jih je advokat hotel petnajst, navsezadnje so pa birmanci rasli iz tal kakor gobe po dežju in jih je 300 ostalo — brez botrov. Veletrgovci so birmance oblekli najmodernejši s — cajgom, veletrgovke pa sebe s — svilo in brokatom. Trgovske hiše preganjajo draginjo in znižujejo cene, povišujejo pa plače svojim nastavlencem, ki morajo potem sami plačevati bolniško blagajno in imajo končno od povišanja plač znižane prejemke. To prepotrebno korporativno sodelovanje se vrši v znamenju gesla »Vran vrani ne izključe oči.« Evropsko mrliško psihozo si čaramo s številnimi samomori v dvojce, vendar se smrti ne bojimo in ne gradimo nikakih zaklonišč pred njo. Stvar je namreč taka, da cvet kranjskega mesta, naše plemenite dame, itak spravljajo svojo žlahtno kožo že pred letoviško sezono pod milejšo nebo, gospodje imajo globoke vinske kleti, vsi drugi smo pa veliki optimisti, pristaši nevtralnosti, ki se dandanes še najbolj izplača.

Težkih misli te rešila
bo sigurno dobra godba.
Da najboljši instrumenti
naši so, je splošna sodba.

**MEINEL
& HEROLD**
MARIBOR
štev. 180
dr. z o. z. trgovina glasbil
Gospeska ul. 20
telefon 24-21

VEDENJE

Predstojnik: »Kako se pa vedete? Ali ste mogoče vi šef podjetja?«

Uradnik: »Ne, gospod šef!«

Predstojnik: »No torej, potem se vam ni treba vesti tako neumno.«

PROŠNJA

Vse nevtralne države, ki mislijo ostati nevtralne do konca svoje nevtralnosti, naprošamo za začasno poletno zavetišče. Dalje želimo, naj nam preskrbe nekaj krepkih nosačev za težke omare in prazne blagajne. Napovedali so nam deložacijo in ne maramo biti brez strehe.

Tajništvo Društva narodov.

Gospa Kleopatra je prišla k zdravniku. Po zadnji modi oblečena, lahko, tenko in prozorno. Zdravniku toži, da je skozi vso zimo prehlajena. Doktor jo pogleda, si gladi brado, premišluje in premišluje in končno napiše recept. Gospa ga nese v apoteko in apotekarja je skoro krč prijel od smeha, ko je prečital recept.

»Na žalost, milostljiva, tega pa nimamo. V sosednji trgovini boste pa te stvari gotovo dobili.«

Zdaj komaj Kleopatra sama čita recept:

»Vsak dan volnene nogavice in tople blače.«

Zdravnik: »Vaš mož je resno bolan. Takoj naj gre v posteljo in jaz pridem po dvakrat na dan pogledat.«

Žena: »O, kako je dobro, da smo pri bolniški blagajni.«

Zdravnik: »Zakaj pa tega takoj niste povedali! Vaš mož naj izpije nekaj kamilčnih čajev in bo kmalu dober.«

Neka operetna pevka, znana po svojih doživljajih, se je nenadoma poročila. Na dan njene poroke ji je umrl striček.

Njen soigralec, znan po svojih dovtipih, je komentiral ta dogodek s temi besedami: »Pregovor pravi, da vsako dekle na poročni dan nekaj izgubi. No — in ta ubožica je izgubila samo strička!«

PRED SODIŠČEM

Sodnik: »Za obtoženca zahtevate strogo kaznen, mi pa še sedaj ne vemo, kaj vam je pravzaprav rekel.«

Tožilec: »Dejal mi je pred vsemi gosti v kavarni, da imam tak »ksiht«, da ne dobim zanj v vsej državi primerne plinske maske.«

Šolski upravitelj: »Gospodična učiteljica je obolela in tri dni ne more učiti, zaradi tega dopusta ne bo šole.«

Otroci (zlete iz šole in kriče po vasi): »Do pusta ne bo šole, živio!«

POZNA GA!

Visokošolec piše svojemu očetu, naj mu pošlje din 1000, češ, da namerava kupiti večjo zbirko starega denarja. Oče mu pa odgovori: »Ljubi sin! Tvoja namera se mi zdi, kakor če bi jaz hotel za našega kužeta napraviti zbirko klobas!«

ZDRAVNIKI MED SEBOJ.

»Ali se še niste nikoli zmotili v diagnozi?« vpraša domači zdravnik vseučiliškega profesorja, ki ga je bila skrbna družina poklicala na posvet.

»Samo enkrat, dragi tovariš! Zdravil sem bolnika radi pokvarjenega želodca, čez teden dni sem pa zvedel, da je bil dovolj bogat za operacijo želodca!«

Pleskarji stavkajo

Mojster sam po stenah barva, pomočnik brez dela je, čaka, da podpis bo prišel in priznal povišice.

Upajmo, da skoraj pride delavstvo do boljših plač, marsikaj bo s tem postalo kar čez noč pri nas drugač'.

Izpod Karavank

Za našo dobro voljo skrbe naši pevovodje, ki so »skupaj spravili« velik koncert, da je bila še Ljubljana ljubosumna nanj. Tu se je odrezal predvsem Mencinger, saj je krotil čez sto grl. Martin Jeran je pa na majniški praznik s pevci-delavci pozdravil pri »Jelenu« delavce, pa »Delavskega pozdrava« sploh niso znali. Pač, smola! Mnogo veselja v teh resnih časih je vzbudilo odkritje vratarja KID, ki je pri nekem sumljivcu izsledil Adamovo premoženje, a ga mu v svoji velikodušnosti ni zaplenil.

Živčna vojna je na nekatere toliko vplivala, da jim je opešal spomin. Tomaž na priliko, je pri Bratovski skladnici grajal delo, za katero je pred tremi leti sam glasoval in zato ljudje ne vedo, v katero pokojninsko kategorijo bi ga uvrstili. Da bo pri Bratovski skladnici vse v redu, tudi v kuhinji, smo pritegnili v pomoč novega Kuharja, ki že sam po sebi jamči, da se spozna na dobre kuhinjske recepte. Kot stireniran propagandni minister bo morda tudi pritisnil za večji promet bolnikov in mrličev.

SODOBNA

Draginjska doklada je le bolj parada, draginja pač skače, a ne naše plače, zato smo ubožni, ker nismo še složni!

Pes je najubožnejši filatelist, ker ima samo — eno znamko.

MALENKOST

On: »Vaš bratec me je videl, ko sem vas poljubljal. Kaj naj mu dam, da bo molčal?«
Ona: »Oli, za to malenkost je dosti pet dinarjev!«

SLABA VEST

Mati: »Tonček, vstani, šola gori!«
Tonček: »Ali je učitelj že zgorel?«

HOTEL

Gost: »Pikolo, en konjak!«
Pikolo: »Prosim!«
Gost: »Koliko stane?«
Pikolo: »Šest dinarjev!«
Gost: »A, vruga, saj sem vendar dajal zmerom le tri dinarje!«
Pikolo: »Seveda, ampak včeraj smo postali hotel.«

KAKOR OČE

Gospodična višje dekliške šole: »Gospod profesor, ali je res, da je bil vaš oče navađen pastir?«
Učitelj: »Res! Zato pa moram tudi jaz, ki sem njegov sin, gosi pasti.«

AVANTURA V ZRAKU

Leteli smo v višini pet tisoč metrov.

»Krasno!« sem vzkliknil in se obrnil k lepi mladi dami, ki je sedela poleg mene ter pokazal na planine, ki so bleščale pod nami v soncu. »Ali ne?«

Dama me je pogledala, dvakrat zaporedoma odprla usta kakor zlate ribice v akvariju in molčala.

»Ali vam je morda slabo?« sem jo vprašal.

Dama je spet odprla šest ali sedemkrat usta. Čudna je bila videti. Morda je opazila na mojem obrazu, da se mi vse to čudno dozdeva, kajti njen obraz je dobil žalosten izraz.

Dvignila je roko in se dva ali trikrat dotaknila svojega ušesa.

»Revica je gluhonema,« sem pomislil. »Kakšna škoda!«

Toda v naslednjem trenutku se mi je zasvetilo v glavi. Popolnoma sem pozabil, da sem si pred odhodom z vato zamašil ušesa, da me ne bi motil ropot motorja.

Izvekel sem vato iz enega ušesa in se prijazno nasmehnil dami in ona je storila isto.

»Oprostite!« sem poklical, kolikor mi je dopuščalo grlo. »Pozabil sem, da se tu nič ne sliši, ako se ne kriči.«

»Res je!« mi je zaklicala nazaj mlada dama.

»Ali potujete prvič z letalom?« sem kričal dalje.

»Ne,« Je odgovorila. »Vedno potujem tako.«

»Sami?«

»Kako?«

»Sami ali v družbi?«

Ko bi tako kričal v kakem gozdu, bi moj glas odmeval kakor Tarzanov bojni krik.

»S svojim možem!« je zaklicala moja sosedica in pokazala na sključenega moža na sedežu pred menoj.

»Aha!« sem nehote in skoraj razočarano vzkliknil.

Sklonil sem se k možu in mu zakričal na uho:

»Letimo nad Alpami!«

Nobenega odgovora nisem dobil.

»Ali ste že videli takšne lepote?«

Gospod je dvignil svoj blede obraz in me neumno pogledal.

»Kako?«

»Letimo nad Alpami!« sem ponovil.

Njegova usta so se dvakrat odprla.

»Prosim?« sem vprašal.

»Me prav nič ne zanima!« je zaklicala mož, skomignil z rameni in sklonil glavo.

Nadaljeval sem pogovor z damo. Bila je zelo lepa in mi je zelo ugajala. To sem ji tudi povedal.

»Kdo ve, kolikokrat ste že to drugim ženskam povedal!«

»Ne, vi ste prvi!« sem zakričal.

Prijel sem jo za roko.

»Ljubim vas!« sem zatulil. »Na prvi pogled sem se zaljubil v vas!«

»Pazite, da vas moj mož ne čuje,« je zaklicala mlada dama. »Zelo je ljubosumen.«

»Nemogoče, da bi kaj slišal. Krasni ste!«

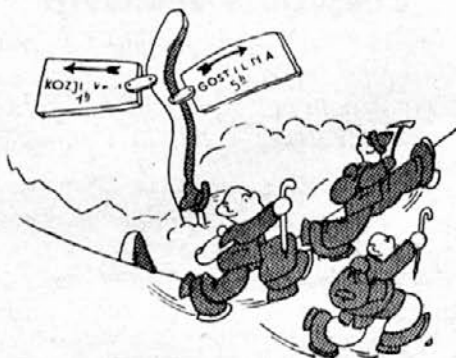
»Oh, niti slutila nisem, da bom doživela v zraku tako romantično avanturo. Kako je

NE DA SE POTEGNITI.

Dečko z dežele je prišel v Ljubljano za trgovskega vajenca. Bil je previden, saj so mu doma naročili, da ga mestni škrici ne bi potegnili za nos. V trgovino stopi starejša gospodična: »Nekaj ptičjega semena bi rada,« je rekla.

Novi vajenec pa se zaničljivo nasmehe in reče: »O, ne boste ga vlekli, Andrejčka. Kaj mislite, da sem tako neumen in ne vem, da ptiči nastanejo iz jajc, ne pa iz semena.«

Brez komentarja

Hčerka, sinček, očka, mama pravijo, da le pri „Lama“ je napródaj konfekcija, ki od vseh jim najbolj prija.

Modna konfekcijska trgovina

„L a m a“

Jurčičeva ulica šte. 4

V CERKVI

Vodja petja v neki stolnici: »Sedaj sem vam pokazal, gospodična, kor in orgle in če vam je ljubo, vas popeljem pred oltar.«

Stara devica (vsa srečna): »Ah, da, z veseljem!«

V ŠOLI.

Učitelj: Tako otroci, sedaj mi naj kdo izmed vas pove kak ljudski pregovor.

V razredu je vse tiho.

Nazadnje se dvigne mali Janezek:

— Bedak včasih več vprašuje, kot mu pameten lahko odgovori —.

Iz Mežiške doline

Pravcato preseljevanje narodov je bilo opaziti pred kratkim pri nas. Kakor kak motoriziran cirkus se je vlekla dolga vrsta strahopetcev — ki so se še nedavno tolkli po »junaških« prsih — v druge kraje. Delavstvo jim je priredilo zaničljivo odhodnico in si krepko dejalo: »Naj le gredo, mi pa ostanemo kakor smo b'li!«

FILOZOF NA STRAŽI

Vojak Koren je stal na straži pri osamljenem topu in si govoril: »Če pride en neprijatelj topa itak ne more odnesti. Če pa jih pride več, pa itak ne morem očuvati topa in vse premagati. Torej je neumnost, da sploh tu stojim!« In je odšel.

DOBRO ZDRAVILO.

Oče: »Dragi gospod doktor, bojim se, da bo moja hči oslepela, pa poročila bi se rada! Res ne vem, kaj naj storim?«

Zdravnik: »Le pustite jo, naj se poroči. Če ji sploh more kaj odpreti oči, ji jih bo zakon.«

Nagrobni napis

Napisal si ga je naš pokojni sotrudenik dr. Vladimir Travner sam in sicer pred leti, ko je v svojstvu sodnika uradoval v Ptuj. Rokopis nam je poslal njegov gospod kolega, za kar mu bodi hvala!

Jaz Dr. Travner v tem grobu ležim, prej bil sem v sodnji, naprej zdaj ti spim.

Včasih sem sodil, pravico delil. In s strankami sem se jaz tudi moril. V Ptuj bil osem let sem kot sodnik. Zato pa sedaj sem svetnik-mučenik. Premestiti s tega se mesta ne da.

A upanja tudi ni na avanzma. V kategoriji in skupini zdaj ostanem predvidoma — vekomaj. Proces je končal najvišji sodnik, ki duši naj moji bo dober plačnik. Telo ima v grobu svoj stalni počitek, a duša pa v raju nebeški prevžitek, ki ga dejansko in mirno vživa. Kar C in Cb je, zdaj vedno počiva. Kar P je slučajev — vsi so odpravljeni,

kar Z in U pa po 90 ustavljen. Brez roka prišel sem v odhodni seznam.

In v A register zdaj vpisan sem sam. V K registru pa najti me ni.

ker duša človeška telo zapusti brez sodne odpovedi, zato zaenkrat tud' nima dela stanovanjski urad.

Bl in R — registrov tu ni, ker sodba moč pravno takoj zadobi. V L register sem vpisan sedaj, preklican popolnoma vekomaj. Včasih dovolil izvršbe sem tud'.

Al' zdaj sem jaz revež sam eksekut. Izvršilni upnik — smrt se mu pravi —

Ta svoje izvršbe nikdar ne ustavi. Sicer se gotovo ni treba mi bat', da interveniral bi kak advokat.

A eno te prosim, nebeški vladar: Sem strank iz Ptuja ne pošlji nikdar. Če bi k men' stranka še kaka prišla, sem rajši — verdaman sam koncem pekla.

Kdor klobuke in perilo, majce, srajce, spodnje krilo le pri „Lahu“ si kupuje, nikdar se ne pritožuje.

Modna konfekcijska trgovina

Jakob Lah

Glavni trg šte. 2

vse to lepo!« mi je odgovorila.

»Pridite jutri k meni!« sem zarjovel.

»Oh, ne, ne!« se je upirala mlada dama in zardela.

»Pridite!« sem zatulil še enkrat in začutil sem, kako se mi napenjajo žile na vratu.

»Morda pridem... Kje pa stanujete?«

Hotel sem ji odgovoriti, toda opazil sem, da nekaj ni v redu. Dvignil sem oči in poleg sebe zagledal njenega moža, ki me je besno gledal. Ostali potniki, ki so vstali s svojih sedežev, so nas opazovali in se smejali.

»Mislim, da je že čas, da opazite da nismo več v zraku. Letalo je pristalo že pred dvema minutama in motorji so utihnili. Zato je popolnoma nepotrebno, da nadaljujete pogovor v tako visokem tonu!« je grmel mož.

Po kratkem odmoru pa mi je zabrusil v obraz:

»Svinjal!«

Naslednjega dne so prinesli listi naslednjo kratko vest: »Mož neke zelo lepe mlade dame je včeraj na aerodromu premlatil njene-ga častilca.«

NI MUKA!

Zdravnik bolniku: »Ali vas muči žeja?«

Bolnik: »O ne, žeje sem zmeraj vesel.«

PRI SPOVEDI.

— No, sedaj mi pa povej, kolikokrat si prevaril svojo ženo?

— Ali prečastiti! Prišel sem vendar zato, da se pokesam, ne pa za to, da se pred vami hvalim...

KAJ JE POVELJE »STOJ«?

Podnarednik: »Pri povelju 'Stoj', se noga, ki stoji na zemlji, pomakne k nogi, ki je v zraku in se tako stoji mirno vse do sledečega povelja.«

PROFESORSKA.

Profesor (dijaku v prvi gimnaziji): »Ker se niste naučili lekcije, morate za kazen stokrat napisati stavke: Uči se pridno! Ob enem pa se boste naučili Vilharjevo »Ljud-milo« trikrat na pamet!«

Ježek:

Anatomski pregled moje ljubice

1.

Jamica v bradi

Vsako dekle je lepot raznih vsota.
(V letih mladostnih pogruntal le-to sem.)

Jamica ta je deveta lepota —
kje pa zgubila ostalih si osem.

2.

Zobje

Tvoji zobje so kot tipke klavirja:
trije so črni in potlej dva bela.
Jezik moj svira, če preko njih zdirja,
Lizsta, Chopina in Brahmsa, Ravela.

3.

Lasje

Vdano se klanjam kozmetičnim
vedam:
barvo las menjaš kot pravcata dama!
Pa mi najljubši so zlati kot slama —
takrat se zdi mi, da v misli ti gledam.

4.

Jezik

V tvojem jeziku je majčkena hiba.
Rekel bi, da je narobe — dvoživka:
Kadar ni treba, kot vrabec mi čivka,
čakam besede — tih je kot riba.

5.

Oči

Tvoje oči se mi zde mitraljeza.
Naj razložim ti, kje tukaj je zveza:
Saj z njimi streljaš tak hitro,
prodorno,
kadar na muho dobiš uniformo.

6.

Možgani

Zdaj še možgane opojem naj urno!
Ljubim jih, ljubim, ah ljubim brez
meje.
Veš-li zakaj? Ker od nekdaj mi
vse je
ono pri srcu, kar je — minijaturno.

ZA ŽENSKÉ PRAVICE,

Z vlakom se pelje navdušna agitatorica
za ženske pravice in razlaga svoje misli mla-
demu popotniku. »... Boste videli, da je
čisto blizu čas, ko bo ob sobotah tudi žen-
ska potegnila celo moško plačol«

Delavec, ki sedi poleg, se vtakne vmes
in z žalostnim obrazom pripomni: »Moja žena
dela to, odkar sva poročena!«

Mnoge dame imajo na vratu otro-
ke in še — lisice.

Zemljica obleko novo
zdaj na pomlad je dobl'a;
dama, glejte, da tudi Vi boste
kakor zemljica storila!

Se priporoča damski krojač

IGNACIJ TOPLAK

MARIBOR, OROŽNOVA ULICA 10

Podjetje v španoviji

Anglež, bivajoč v zahodni Irski
čisto blizu morja, je te dni šel k ne-
kemu znanemu ribiču in mu rekel:
»Ali mi daste v najem svojo bar-
ko?«

»Ne morem,« odgovori ribič, »ve-
zan sem na neko majhno kupčijo.«

»Kakšno?«

»Polagam mine za Nemce, za vsa-
ko dobim en šterling in tako zaslu-
žim precej!«

»E, dragi, to je malo, zelo malo!«

»Ni tako malo kot mislite, go-
spod!« je odgovoril ribič. »Sem v
družbi s svojim bratom, ki je tudi
ribič!«

»Tako? Ali on tudi polaga mine
za Nemce?«

»A, kaj še! On jih zopet pobira za
isto ceno za britansko vlado.«

Knjižni trg

Pred kratkim je Akademsko za-
ložba v Ljubljani začela izdajati
zbirko »Pogledi«. V zelo posreče-
nem in stvarnem prospektu čitamo:

»Samo 12 dinarjev je cena posa-
mezni številki zbirke. Za ta denar si
more zbirko pač vsakdo nabaviti, tu-
di tisti, ki radi pičlih dohodkov že
nekaj let ne zmorejo več nakupa
knjig in so odrezani od kulturnega
življenja.«

In dalje:

»Zbirka »Pogledi« bo nudila dija-
kom-višješolcem, akademikom, učitel-
stvu in vsej inteligenci sploh pri-
merno snov.«

Prepričani smo, da je zbirka na
pravi poti, saj kaže že prospekt sam,
da imajo izdajatelji zbirke »Pogle-
di« res dober vpogled v naše
razmere.

KRONIKA D. GOFLJE

Zadnji dnevi maja so prinesli končno pomlad in upanje v boljšo bodočnost. Namreč v pogledu vremena...

— Park je ozelenel in poskrbel za zatočišče zaljubljenecv in za senzacije. Zanje poskrbi tamkajšnji paznik, ki strelja še zadnje tamošnje neverice. Najbrže zato, ker jih po drugih parkih — gojijo...

— Periferijske ceste in ulice so vendar enkrat škropili. In to skoro vsak dan. Usmilila pa se jih niso mestna podjetja, temveč bog, ki jim je naklonil dež...

— Drugače pa smo ostali značajni in zato zvesti sami sebi. Zato se nikakor nismo odrekli eni največjih svojih znamenitosti in to je — cesti ni prah. Poškropili ga nismo, saj je zadosti, da smo imeli protituberkulozni teden...

— Tudi otroške dneve preživljam. In se je mariborsko prebivalstvo hudo pootročilo. V vsem svojem političnem zadržanju...

— Svetovni rekord je bil postavljen v Mariboru. Doseženo je bilo 1500 komadov — birmancev. Rekord je bil tudi v tem, da je kljub tako obilni binkoštni žetvi baš tedaj popolnoma odpovedal — sveti duh. To je bilo videti zlasti na zapadu.

— Brezmesni dnevi so tudi napočili. Kljub najstrožjim tozadevnim naredbam so ob torkih in petkih zaklali nekaj zdravih kmečkih fantov...

— Kup materinskih dni je bil. Očetovski dnevi bržčas ne bi uspevali, ker je očete včasih težko dobiti.

— Nekaj se je zgodilo v Mariboru, kar se marsikje ne more zgoditi. Padel je nekdo v cisterno — nafte...

— Maturantje so si ob zaključku šole zrežirali obhod po mestu. Hujše nesreče ni bilo, ko da so se okrasili z rdečimi rožami.

— Na daljši dopust je odšel nekdo. Zato so lokali nekam prazni in se zatvarjajo nekoliko zelo bolj zgodaj...

— »Čuvajte Jugoslavijo«, je bilo napisano še pred kratkim na hiši nekoga mariborskega odvetnika. Zdaj je napis izginil. Znak, da je Jugoslavija očuvana. Posnemajte!

— Odkrite so bile v ljudski domišljiji številne radio-oddajne posta-

je. Le one mariborske na Teznu ne
morejo odkriti...

— »Izgubljeno devišstvo« je bilo na ogled v kinu. Ni bilo bogvedi kako dobro obiskano, dasi ga marsikateri ugledna gospodična že dolgo ni videla.

MIROLJUBNOST

Kapitan: »Fantje, zdaj pa le pogum! Prišel je veliki trenutek, ko naskočite mož na moža!«

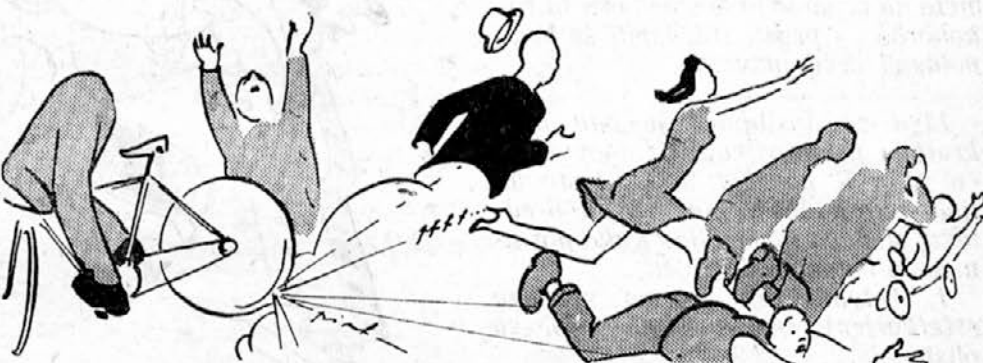
Vojak: »O, gospod kapitan, ali bi mi ne mogli pokazati mojega moža, jaz bi se kar pobotal z njim.«

VOJNA PSIHOZA

1.

2.

KRISALIDA

Pleše, skače Kolombina,
ljubi, draži Harlekina,
svet se v hudih krčih zvija,
vendar, vse je iluzija;
Pantalona prazna vreča,
stolčki in ljubezni sreča,
dvornih norcev krohotanje,
Don Kihot, ah, zlate sanje!
Iluzija Golouha
igro o metuljih skuha,
in v teatru jo servira.
Iluzija triumfira?
Ne! Dandanes, primaruha
zanjo so ušesa — gluha.

DOSTI POKLICANIH — NIČ IZVOLJENIH

Na Umetniškem so tednu
mnogi bili nagrajeni,
le književniki nesrečni
bili so pri tem zgrešeni.

Tri romane, tri novele
in tri igre so skovali,
niti pare za priznanje
niso jim gospodje dali.

VELIKA NESREČA

Milica (materi): »Pomislil vendar, mama, pri Dolenčevih so štiri osebe hkrati umrle!«

Mama: »Kaj pa blebetaš?«

Milica: »Saj se tukaj bere, da je umrla srčno ljubljená gospa, mati, sestra in teta.«

STRAŠILO

Soseda A.: »Povejte, ali nimate na vrtu nobenega strašila?«

Soseda B.: »Ni treba, sem ves dan sama na vrtu.«

PREIMENOVANJE

Po zaslugi hrvaških književnikov se bodo od zdaj naprej Mariborčanke in Mariborčani imenovali Mariborke in Mariborci.

SODOBNI OGLAS

Lepa in moderna vila, obdana z visokim in košatim drevjem, varna pred zračnimi napadi, sicer pa v bližini velikega zaklonišča, se pod ugodnimi pogoji odda v najem...

Informacije in dopisi pod, oz. leto
1940.

Resnične in okrogle iz bele Ljubljane

Peklensko seme korupcije in defraudacije je našlo tudi pri nas plodna tla. Botaniki ugibajo izvor tega semena. Eni trde, da je prišlo z zapadnim vetrom, drugi pa z južnim... To vražje seme se je zasejalo tudi na vrtu nekega bivšega direktorja, ki je sicer navdušen član neke bratovščine. Mož je imel prefinjen okus, a premalo sredstev zanj. Imeti lepo ženo, krdelo psov in lepo vilo, je luksuz, ki si ga državni uradnik ne more privoščiti. Zadevica je prišla na dan ob upokojitvi »zaslužnega« moža, če bo pa denar zagledal dnevno svetlobo, je drugo vprašanje...

Pred kratkim je odpotovala v Beograd deputacija študentov ljubljanske univerze, ki bo na merodajnih mestih intervenirala za ustanovitev nove stolice za »telesno kulturo in fizično obračunavanje.« Glavna predmeta za promocijo bosta: boks in rokoborba — prosti stil. Izpiti se bodo polagali pred univerzo.

Liga za dostojnost je bila pred kratkim ustanovljena. Ustanovni občni zbor je pokazal, da je dostojnih ljudi zelo malo. Nek delegat je predlagal sledečo resolucijo: Kako postanem in ostanem dostojen.

1. Odvaditi se moram večnega spletkarjenja in nepoštenih borbe za obstanek...

2. Odpraviti je treba nedostojna skupna ležišča v bolnici.

3. Poskrbeti je treba za večja in človeku dostojna stanovanja v ljubljanski Sibiriji, ker sedanja prebivališča ne odgovarjajo svojim namenom in pospešujejo greh ter preklinjanje v deževnem vremenu...

4. Vse afere odlične ljubljanske gospe je treba »zatušati«, da ne bo med preprostim ljudstvom nepotrebne škandaliziranja in posnemanja...

5. Ljudje morajo imeti dostojne plače, ker majhne plače pospešujejo nedostojnost in pijančevanje iz uteh...

6. V kopališčih je potrebno navediti mladino dostojnega gledanja »nedostojne« nagote...

7. Nedostojno dviganje cen povzroča nedostojno preklinjanje, ki ga je treba preprečiti z dostojnimi cenami...

Po izboljšanju vseh navedenih pogojev in po dvigu naše politične morale smo šele upravičeni pričakovati trajnega izboljšanja in dostojnosti...

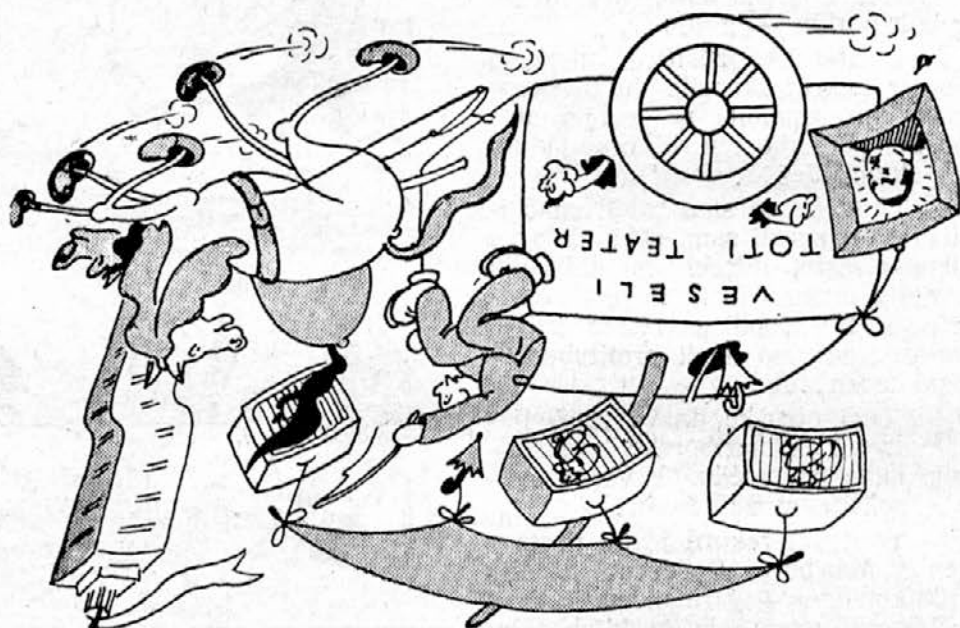
Star pregovor pravi, da smo po smrti vsi enaki. To je že res, samo

način pokopa ni pri vseh enak, ker imamo več pogrebnih razredov. Tako imamo cilindrične gala pogrebe I. razreda (mnogo gospe s cilindri). Melonske, s kombinacijo cilindrov, II. razreda, ki so že manj svečani. Brezpomembni ljudje, katerih običajno ne spremljajo gospodje s cilindri in melonami imajo tretjerazredno poslednjo pot — med njimi je običajno največ dostojnih poštenjakov. Končno imamo še brezpomemben občinski pogreb IV. razreda, pri katerem mora umrli skoro peš na pokopališče. Za večji povdarek razredne pri-

padnosti je poskrbljeno tudi z novimi vežami na ljubljanskem pokopališču. Mrtvaška veža I. razreda je prostorna in svetla, kot je običajno bilo pokojnikovo stanovanje. II. razred ima sicer že malo manj prostora, a še vedno dovolj za veliko pokojnikovo žlahto. Pri tretjem razredu pa že opazimo zunanji arhitektonski poudarek revščine, ki je navadno slična življenju. Mrtvaško vežo IV. razreda pa brez vodnika že težko najdeš, ker je skrita pod zeleno rušo.

Cene.

„Totega teatra“ zaenkrat ne bo!

Ker so ljubljanski velesejem preložili, se je »Toti teater«, ki je bil že krenil proti beli Ljubljani, obrnil in odšel nazaj v Maribor.

Prošnja

Pomlad je tu in klije iz vseh vidikov zaščita zimska pada iz spomenikov. Na novo prebujena je narava — le eden spomenik še v deskah spava. Še spi. A vemo, da ga kmalu vreme

milo in tozadevno bo osobje prebudilo. Zato, še predno se usoda zgane zakličemo iz bele naj Ljubljane: »Poprej ko vas zajamejo okovi, posetite nas, zagrebški tatovi! Tam v Zagrebu se bojte bridkega biriča

ker ste zmaknili Dragotina Domjaniča!

Pošteno v Zagrebu na vas so jezni. A mi bi vam bili samo hvaležni če tu za umetnino svoje vrste iztegnete še enkrat dolge prste: O, pridite! Nihče vas ne prežene, če vkradete »Simbol slovenske žene!«

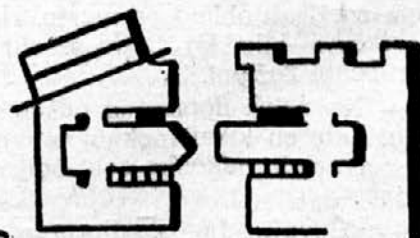
TEŽAK ZAČETEK.

Mlad zdravnik se sprehaja po ordinaciji sobi in čaka, kdaj se ga bo kak pacient usmilil. Nazadnje pa le nekdo pride.

»No, kaj pa vam je, dragi moj!«

Kmetič: »Ne zamerite, hotel sem samo vprašati, če veste za naslov tistega doktorja, ki je bil prej tukaj.«

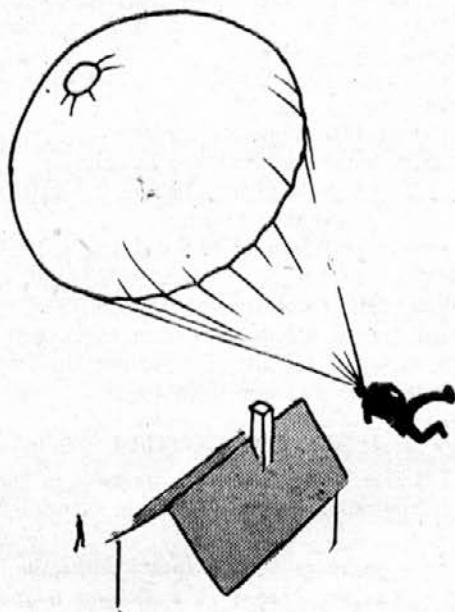
DOKAZ

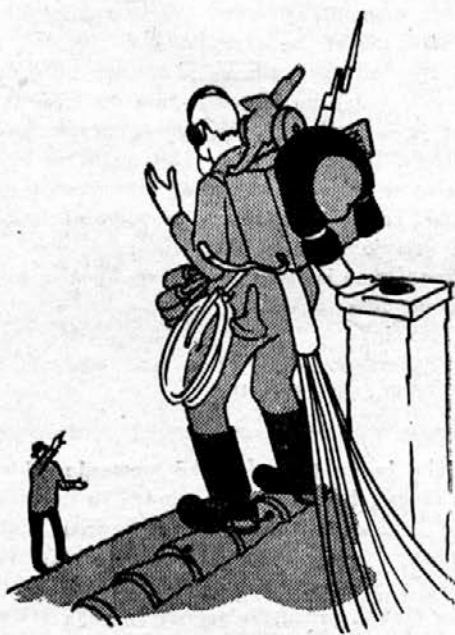
Miklč: »Zdi se mi, da namerava kolega Muhič na vsak način postati vegetarijanec!«

Pikič: »Seveda! Saj se je že preselil iz Mesarske ulice na Sadjarski trg.«

Padobranec in pasant

Pasant (premišljuje): »Le kaj se približuje zemlji?«

Pasant: »Halo, vi, kaj pa iščete na strehi?«

Padobranec: »Dimnik bom očistil, gospod!«

VSAJ NEKAJ.

Zdravnik kmetu: »Ali res ni druge osebe, ki bi vam stregla, kot ta zapiti, po žganju smrdeči Balantin?«

Kmet poreče: »Pustite mi ga, gospod doktor, žganje ste mi prepovedali, ali ga ne smem vsaj vohati?«

PRENAGLIL SE JE.

Pacijent: Gospod doktor, bil sem v lekarni in tam so mi svetovali...

Zdravnik: Jasno! Namesto da bi se takoj zaupali zdravniku, ste šli v lekarno. Radoveden sem, katero oslarijo so vam tam svetovali?

Pacijent: Svetovali so mi, naj grem takoj k vam...

Zabel

Povsodik teško pišejo od kolna, bencina pa od petroljuma no si te reje zavolo toga glave, v Prlekiji pa nan davle največjo skrb zabel. Pri nas kūrmo ze vsen kaj gori, magari z rucki, vozimo se s kravami al pa konji, iz goric pa včasih ajn el pa več španik po ter zadjen tali, svetimo pa s skalami el pa repičnin oljon. Tak teh hemparij mi ne nūcamo. Zabel pa more biti pr fsaken hrami, da bres toga ga nega za zajtrk karuznih žgajnkov. Pa še zabel se tū pa tan keremi prskūti. Čeglih je Prlek, ke ga nemre več trošiti.

V katekizmi smo se vūčili, kak satan ma furt pasko na naše dūše, da bi jih rad sprava v greh. Glih tak je skūšava ednok Šoštarovega Joža, ke ma za ženo Trezo, ge je nekaj let starša od njega. Prva soseda jima je mloda vdovica Julika, furt lūštna no vesela, tak ke jo je dragota poslūšati no glejati. Kakti dober sosed je Joža rad pomaga Juliki pr žmečičih delih, ne pa je pozaba, ke bi ji sikdor nekaj pršepeta na vūho — to ne ven kaj, tako dugo, ke je Julika prvolila, ke pride večer na škeden, da ji je obeča za toto prijaznost en lep pisker zabela.

Čez den je zabel srečno sprava v slamo na škednji. Gđa pa se je večer sprovla v postelo, si je zmisla, ke še more iti k kovači... Pa je ša.

Na škednji je ne dugo čaka, pa mu že pršepeče sladki glos na vūho: »Moj lūbi, samo tiho bodi, ke nas kdo ne čūje!«...

Pr kovači je vseeno še toto noč bija, samo precik kesno...

Vūtro si je Treza popevala po hrami, kak je drgači ne bla njena navada. Za zajtrk so bli karuzni žgajniki, zabeleni pa tak, ke so se malc od ocvirkov vūn vidli. Že pr prven zalogaji je mož to s paza, pa začne staro šinfati, ke pre ne ve šparati. Ona pa mu prijazno reče:

»Lūbi Joža! Le zabelmo še, se še nan na lehek forem sprovim drūgi pisker zabela na škednji!«

Joži je od strahia zasta žgajnk v gutanih, ke mu je sapo vzelo, no rosne kaple so jemi nastopile na čelo...

Žgajnkov Joža od te več ne je, pa tūdi Juliki ne pomaga več, da mu je tak na grdo poslala ženo na mesto sebe na škeden. Kvečjemi si zamrgoče, gđa jo ke sreča:

»Da bi tebe no vse babe satan še ednok praža v zabli!«

Vsakša slaba stron ma tūdi svoje dobre. Joža je moga le po malen svoj babi praf dati na tisten storen pregovori, ke so v temi fse krave črne.

Dale pa si le premišlūjmo, če ni meli za zajtrk dobro zabelene žgajнке, pa bi si pr ten mogli misliti eden el pa ovi, ke se dajo dobiti tūdi na škednji ocvirki.

Resnično podano v svarilo vsem zakoncem.

ČE KUPUJE ŠOFER ROKAVICE

Prodajalka: »Katero številko pa imate, gospod?«

Šofer: »Petstotriinsedemdeset.«

RADOVEDNEŽA

Zdravnik: »Kaj pa vam je?«

Bolnik: »To bi tudi jaz rad vedel, zato sem pa prišel!«

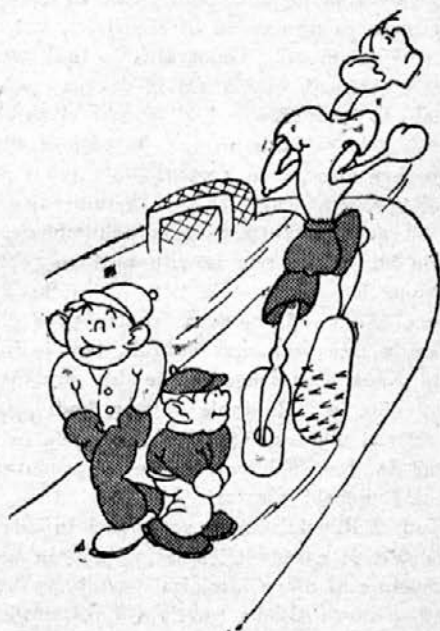
NAPREDEK.

Tinček: »Jaz pa ne sedim več v zadnji klopi!«

Oče (vesel): »Tak vendar! To je pa res lepo od tebe. Tu imaš dinar. Povej no, kako je prišlo do tega, da si napredoval.«

Tinček: »Veš, papa, zadnjo klop barvajo.«

NA TEKALIŠČU

— Zakaj pa ima tekač na copatah žeblje?

— Zato, da se lahko ustavi.

Konkurenca

Smrt 1940: »Draga moja 1918, ti se z menoj ne moreš primerjati. Za kar si ti potrebovala vse leto, sem jaz opravila v par mesecih. Do konca leta pa postavim menda rekord za vse večne čase!«

DOBRA DOMISLICA

Gospodična Eliza je stanovala v bližini nekega doktorja. Mnogokrat je premišljevala, kaj bi napravila, da bi dobila doktorja v svoje stanovanje. Doktor je bil namreč zelo lep in mlad. Čez par mesecev je doktor redno zahajal h gospodični. Na kakšen način si je gospodična pomagala? Spomnila se je nekega pregovora. Ves dan je pustila spuščene rolete na oknih svoje sobe, tako, da ni moglo v sobo niti sonce. No in — kamor ne pride sonce, tja pride zdravnik.

V ŠPANJI

Dva izletnika sta prišla v Madrid. Hotela sta imeti govejo pečenko. Toda nemški ni nihče znal, ona pa tudi nista znala španski. Eden nariše na kos papirja kravo in napiše pod njo dvojko. Čez pol ure je prinesel natakar 2 vstopnici — za bikoborbo.

ŠKOTSKA

Škot se je vrnil iz Londona. Znanci ga izprašujejo: »Koliko si pa zapravil?« — »En penny!« — »Zakaj pa?« — »No, največ za ženske in šampanjec!«

REKORD

Dva mlada žida sta našla kolobar sira in sta se domenila, naj bo tistega, ki se bo najbolj debelo zlagal.

Prvi: »Pri nas doma imamo kokoš in ta nese namesto jaje kar omlete.«

Drugi: »To ni nič, jaz sem slišal ribo, ki je pela napev iz »Prodane neveste«.

Prvi: »Tudi to ni nič! Imamo v vasi prašiča, ki poje kakor petelin!«

Lažeta in lažeta in se ne uženeta. Pride rabin in ju okrega: »Otroka, to ni lepo, da tako lažeta; jaz slušim že štirideset let Bogu, pa se nisem niti enkrat še zlagal!«

In tedaj se zedinita: »Dajva mu sir. Tako debelo se midva ne znava lagati.«

NERODNI REŠITELJ

Peter in Pavel se srečata na cesti in gresta drug mimo drugega, ne da bi se pozdravila.

»Kaj pa to pomeni?« vpraša Miha, ki je šel s Pavlom. »Zakaj se s Petrom ne pozdravljata več? Mislil sem, da sta prijatelja.«

»Da, bila sva, toda on je užaljen in mi ne more odpuščati.«

»Kaj, ali sta se skregala?«

»Ne, toda pripetila se je majhna nezgoda. Bilo je tedaj, ko je gorela njegova hiša. Peter je bil tedaj v svoji sobi v prvem nadstropju in požar se je tako, naglo razširil, da so se stopnice zrušile še preden se je utegnil rešiti. Tedaj sem hitro pograbil desko, ki sem jo našel v bližini in jo prslenil k oknu. On se je samo povzpел na okno in zdrsel po deski navzdol.«

»No, in?«

»Za vraga! Odkod bi pa naj vedel, da je bil sredi deske žebelj!«

Od Gejografije.

1. junija 1940. Šolska naloga, Danilo Gotlja.

Gejografija je učeni vunprikisk za žemljepis in so jo poznali že Stari Kitajci, faraoni in rimljani in grki. Gejografija je tudi predmet f gimnazij, Meščanski in drugih visokih šolah. F predpotopni dobi so učenci najbolj ljubili gejografijo in to zavoljo tega dejstva vun, ker niso razen svetega Raja tedaj poznali nobenih drugih krajev. In tudi raj sam je bil gejografsko jako zelo nekombliran: tu je bil Adam, tam je bilo njegovo rebro, oziroma Eva, tu je stala tista histerična Jablana, ki so radi njenega jabolka prve človeke iz raja vun eksvakujirali, tam je bila tista Kača, vse drugo pa je bil pračojzd. Pred njim je stala tabla »Pozor, hudi pes!« in zato si nihče ni upal stopiti f njega in je ostal do današnjih časov edini še nedotaknjeni življenski prostor.

Tudi f Rimskih časih se učenci in dijaki niso preveč nategovali s Gejografijo in tudi Samomora ni nihče insciniral zavoljo kakega žemljepisnega Cveka vun. Kajti po rimskih Cvekfabrikah — kakor pravimo z domačim vunprikiskom namesto »šola«, — niso niti Gospodje učitelji niti profesorji znali dosti

gejografije, kajti niso stari rimljani poznali razen svojega cesarstva nič drugega na svetu. Vse drugo je bilo zanje nič oziroma sploh ni egzistiniralo.

Poznali so Stari rimljani gejografično sicer res nekakšne Sosede, tako zlasti Stare grke, toda ampak samo f Dobi napetosti. Kajti je bila že takrat napetost med Starimi grki in starimi rimljani in je ta napetost mogla kak slučajni produkt najzadnejših časov. In se ne spominjam, da bi bila kaka napetost toliko čas napeta kot tale: že skoro dvatisoč Let. Vsaki Transformator in njegova Visoka napetost je Figa mršava proti taki napetosti.

— Pozneje so posamezniki mnogo prispevali k razširjenju Gejografije — Tako je Kristof kolumbus iznašel Ameriko, eden drugi pa obogatil Človečanstvo z Francožefovo deželo! To je bila najsrečnejša Dežela na svetu, kajti njej je Franc jožef vladal samo na daljavo.

Tako je Gejografija rasla s pridobivanjem in Odkrivanjem novih Dežel. Zmeraj več je bilo držaf, Kontinentof, mest, rek, ki jih je bilo treba znati f cvekfabriki in ki so bile več ali manj stalnega značaja. Z tem Dejstvom so pa rastle tudi Težkoče za učence,

dijake in druge bedagoške momente, ki so se morali f potu svojega obraza to gejografijo kolikor tolikor na Pamet naučiti. Toda ampak z pomočjo dobre volje je lahko tudi duševno srednje razvit in ne preveč Uka željan človek prišel do povolnega reda f Gejografiji, kajti če si je na primer naučil mesta f eni Državi na pamet ali pa Države same in njihove gospodarje, potem je to držalo najmanj petdeset Let. Če te je gospod profesor fprašal: »Kje je Galicija?«, nisi niti trenil s očesom, zapičil si svoj zmagoslavni Pogled f profesorjevega in si ga lahko zagovoril: »Prosim lepo, Galicija je f naši mili cesarskokraljevi dvojni monarhiji Austrogrskili!« Če te pa danes fpraša kaki Profesor isto fprašanje, in isto odgovoriš, dobiš spet enko, čepraf je medtem Galicija bila že f Poljski in je zdaj že f Rusiji. To se vidi da se Gejografija in meje in države spreminijo. Profesorji pa ostanejo, kakor so bili.

Danes je to, kakor lahko konstituiramo iz gornjega ekzemplna, mnogo težje in je zato znanje Gejografije najtežje Znanje na Svetu. Stalno ga je treba izpopolnjevati, kajti sicer lahko dobiš takoj Cvek. In to ne velja samo za meje in države in njihove gospodarje, temveč tudi za prebivalce.

Tako vidimo, je s Gejografijo vedno večji

NISEM VREDEN...

Ko je Henrik IV. nekemu plemiču pripenal red sv. Duha, je plemič, kakor je bila navada, izgovoril evangeljske besede: »Gospod, nisem vreden...«

»Vem, da nisi,« je rekel kralj, »a tvoj stric me je prosil.«

POZNA GA

Veletrgovec: »Le meni verjemite, s pridnostjo in poštenostjo pride človek do bogastva!«

Mali trgovec: »To že vem, gospod! Po-
vejte mi rajši, kako ste vi prišli do njega?«

Bodoča tašča (bodočemu zetu): »No, kako vam je teknila večerja?«

Bodoči zet: »Izvrstno milostljiva! Pri-
znati moram, da še nikdar nisem tako ime-
nitno večerjal v svojem življenju...«

Najmlajši brat zaročenke: »Mi tudi ne!«

ŽENSKA USTA

Gospa Karla že ves dan molči. Na obisku je prijatelj njenega moža, ki začuden vpraša: »Kako, da tvoja žena niti ust ne odpre?«

Mož: »Drži jih zaprta, ker so v — r-
paraturi.«

Iz Zagorja

MESARJEVA POPEVKA

Vole mesaril sem, krave, teleta,
zdaj pa se slava mi druga obeta.
Hodžera, Milan, vzornika moja,
bila sta z mano do konca boja,
ko za mandate smo se borili,
igro volivno končno zgubili.
Igra zgubljena zdaj je do kraja,
tiskarno denarja prav sredi maja
moralí zlomki so mi odkriti,
z ričetom treba se bo mastiti.
S tem se tolažim, da Milan zlati
tudi za mrežo mora zdaj spati.

Iz Celja

ŠTUDENTOVSKA

Če advokati se stepo
in pred sodnijo pridejo,
dobiček od tega ima
dijaška naša kuhinja.

V RESTAVRACIJI

Gost: »Na vsakem krožniku se vidijo od-
tiski vaših prstov.«

Natakar: »Odtiske mojih prstov lahko vi-
di vsakdo, ker sem poštenjak od nog do
glave.«

PROFESORSKA.

Pri nekem znancu se je zbrala vsa družba, samo gospe Tihove, soproge profesorja ni bilo. Pa vpraša gostitelj profesorja: »Kje ste pa pustili svojo soprogo, gospod profesor?« Profesor: Danes dopoldne je prežgala biftek, pa ga mora za kazen četrtek pravilno spečiti!

ŽENSKA LETA.

»Koliko let imate, gospodična?«

»Triindvajset!«

»In vaša mlajša sestra?«

»O, ta jih ima pa že čez šestindvajset!«

NESREČNI PTIČ

Žena: »Si slišal stari? Tridesetkrat je zakukala kukaviča — trideset let bom še žive!«

Mož: »O, da bi dobil jaz tega ptiča v roke!«

NI TEŽKO

Neka dama je v družbi vprašala nekega kiparja, če je kiparstvo težak posel.

»Pač ne, gospa! Treba vam je samo kos marmorja in dleto, nato pa odbijete ono, kar ne rabite.«

Velika razprodaja Češki magazin, Maribor

Prodajamo od 20-30% cenejšje od znano nizke in
stare cene. — Zato pohitite vsi v

Ne zamudite prilike, dokler zaloga še traja!

Križ, ker nas f smislu sodobnosti bliskovito napada z svojimi izprembami. Celi narodi menjajo države, kakor mi umazane srajce, menjajo tudi svoje vladarje in svoj odnos do njih. Menjajo pa tudi svoj teritorij.

Na Gejografsko lego Mest se tudi ne moreš več zanesti. Danes je eno mesto tam in tam, jutri pa ne samo, da je f drugi Državi, temveč ga sploh ni več, razen na starih zemljevidih. Če ga pa ne razruši do temeljev, kako topništvo, pa ga razruši kaki slovenski Dnevnik, da zasluži z listom.

Bliskovitost Gejorafije se vidi najbolj točno iz naslednjega Defakta: f Luksemburgu je oni dan fpraševal neki profesor nekega dijaka na gimnaziji: »Kje se nahajamo, f Kaki državi?« Tedaj je bil Luksenburg še nevtralen in je mirno spal f objemu svoje armade 400 vojakov, orožnikov in policajev. Dijak je mislil, da je profesor pil kako šmar-nico, zato je nekoliko pomišljal, kar je traja-lo 10 minut. Po preteku te dobe pa je zini-l: »Mi se nahajamo f Luksemburgu!« Profesor je pogledal skozi okno in je rekel: »Cvek! Mi se nahajamo f Nemčiji!« Tačas, ko je dijak razmišljal, je šla cela dr-žava po gobe... Živjo Gejografija!

Usoda „padalcev“ pri nas

Kako je Štempihar spoznal svojega sina

Tam na Dolenjskem nekje je živel Štempihar. Pa ga ni nihče klical drugače kot — žganjar. Žganje mu je bilo namreč glavna prehrana.

Pa je dobil sina. Za to priliko si ga je Štempihar kajpak spet privoščil čez mero. Potem mu je umrla žena in Štempihar ga je spet ves teden nakladal, da je na metre daleč smrdel po žganju.

In tako je šlo naprej. Danes ga je pil iz potrebe; jutri, da si popravi okus; pojutrišnjem, da ne pozabi, kakšen okus ima.

Ko pa je bil sin star štiri leta, si je Štempihar dejal: Tako in tako, fant je star štiri leta, zdajle mu bodo pričeli pognjati možgani in videl bo, da je njegov oče žganjar. In vzgoje bo potreben, a jaz ga ne morem učiti drugega kot to, kako se pije žganje. Tako in tako, v Ameriko ga pošljem k stricu, da se mi ne izpridi. Poslal ga je v Ameriko in se napil žganja.

Potem so spet tekla leta. Fant je bil v Ameriki, Štempihar pa je doma pil žganje.

Po dvajsetih letih pa je sin pisal domov, da pride pogledat svoj dom. Ta in ta dan naj ga oče čaka na postaji.

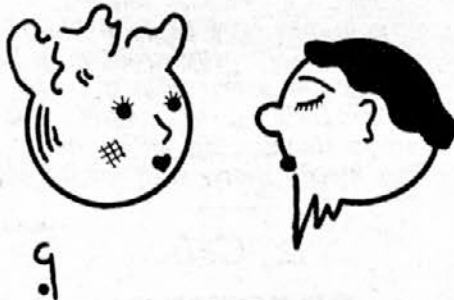
Štempihar se ga je od veselja napil, potem pa se je spomnil, da je videl sina zadnjič, ko je bil star štiri leta. V teh dvajsetih letih se je prejkone malo izpremenil. Kako ga bo spoznal? Štempihar je pil in pil, pa mu le ni padla pametna v glavo.

Pa se je priporočil božji pomoči in še župana je vzel s seboj, pa sta šla na postajo čakati sina.

Potniki so prihajali, gledala sta jih natančno v obraz, a sina nista mogla prepoznati. Kar na lepem pa zagradi Štempihar nekega prišleca za ramo in pokliče župana:

»Župan, župan! Tale smrdi po šnopsu! Tale rajtam, da bo moj!«

DOMA.

Služkinja: »Gospod profesor, kaj naj napravim s temi starimi zvezki?«

Profesor: »Uredite jih po abecedi in jih potem lahko zažgete!«

TOLAŽBA

»Vsak stan ima svoje težkoče,«
tako je tolažil čevljarški vajenec
drugega. »Kralje mazilijo, advokate
šmirajo, nas pa mažejo.«

POZNA JIH

»Iz našega okraja so vsi odvetniki
na vojski!«

»No, potem pa vojske ne bo zlepa
konec!«

MED PRIJATELJICAMI

Prva prijateljica: »Pavel je zmerom tako
vljuden nasproti meni.«

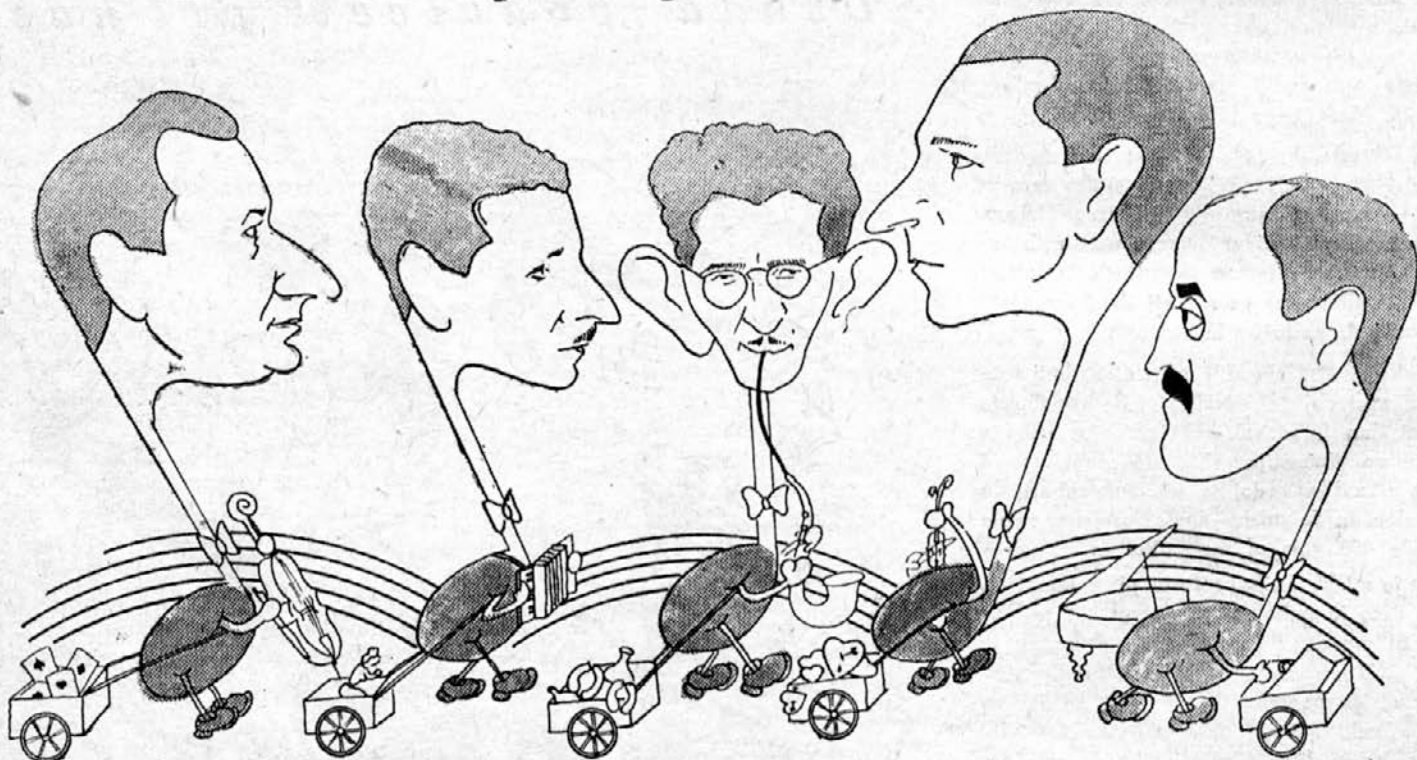
Druga prijateljica: »Da, da, tudi meni se
zdi dolgočasen.«

V ŠOLI

Učitelj: »Krompir in tobak smo dobili iz
Amerike! Povej nam Peter, kaj je dobila A-
merika iz Evrope?«

Učenec: »Prosim, Amerika je dobila iz
Evrope Kristofa Kolumba!«

Slavni ljubljanski kvintet

ki bi (pa ne bo, pa bo, kadar bo) igral v tudi slavnem „Totem teatru“.

Za bistro glave

Sestavljenka

- 1.) — — —
- 2.) — — —
- 3.) — — —

Iz sledečih črk: a, i, k, o, r, r, t, sestavi besede, ki pomenijo:

- 1.) prislov časa;
- 2.) del telesa;
- 3.) ploskovno mero.

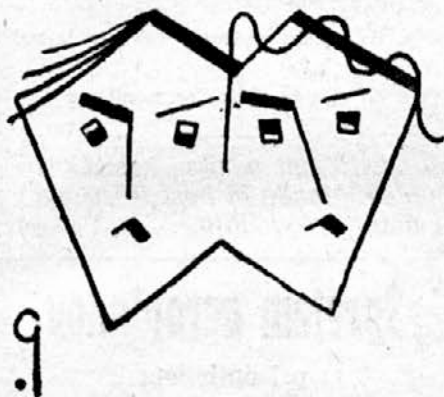
Če vse tri besede zaporedoma zvežeš, dobiš domači naziv za slovenskega politika.

Posetnica

RIKO PUJAC

Kdo je tega gospoda spravil v lepo službo?

Kaj je treba?

Joža: »Tisoč dinarjev naj vam posodim? Kakšno poroštvo pa mi lahko dajete?«

Slavko: »Častna gentlemanska beseda vam ne zadostuje?«

Joža: »Seveda mi zadostuje! Toda privedite mi tega gentlemana.«

S POTOVANJA.

Mr. Hawkins pripoveduje: »Na svoji zadnji poti po Afriki sem se z vso brzino zalezel z avtom v drevo!« — »Ali se vam je kaj zgodilo?« je vprašala neka dama. — »Eh, popolnoma nič!« reče Hawkins, »drevo je bilo k sreči — gumovec!«

Toni je imel navado, da je rekel vse, kar si je mislil. Nekega dne je bil povabljen na kosilo. Pri kosilu je jasno izrazil, da je to jedilo za svinje. Gostiteljica pa je hladno-krvno odgovorila: »Toraj vam lahko prinese še eno porcijo, kaj ne!«

V KAVARNI

— Zakaj si dal temu natakarku tako veliko napitnino, ko ti je prinesel suknjo? —

— Toda človek, samo pogledj to suknjo, ki mi jo je prinesel!

ČE BI DRŽAL BESEDO

»Za en sam poljub, gospodična, bi rad umrl.«

»Oh, ko bi vedela, da bi besedo držali!«

ZADNJA NEUMNOST

Snubač: »Gospod Bogataj, ali smem prositi za roko Vaše hčerke?«

Bogataj: »Prav žal mi je, gospod, da vam moram odreči, kajti napravili ste že preveč neumnosti na svetu...«

Snubač: »Moja častna beseda, gospod Bogataj — ta je zadnja...!«

NE BOŠ ŠE KAŠE PIHAL!

Mož sedi zamišljen ob postelji svoje bolne žene.

»Kaj pa tako premišljaš?« ga vpraša bolnica.

»Premišljam, dušica zlata, kakšen napis naj ti dam vklesati na nagrobnik.«

»I, kaj bi si šelil glavo: »Vdova blagega pokojnika.« — pa jê!«

NAČELNOST

Zdravnik: »Tu, kakor vidim, ne pomaga nič, razen, da vam predpišem radikalna sredstva!«

Pacijent (razburjeno): »Radikalna! Nikoli! To bi bilo proti mojemu političnemu prepričanju!«

LJUBEZEN.

Ribničan pride, prodajaje s svojo ženo robo po svetu, do brvi, čez katero je bilo treba iti in pravi: »Baba, stopi na brv, da bom videl, če drži!«

TRDNA BETICA

Žena (možu štirinajst dni po pretepu): »Ti, zdaj je pa že zadnji čas, da greš k padarju in si daš tiste črepinje iz glave pobrati, če ne mi boš vse blazine raztrgal.«

ZDRAVILO.

Zdravnik: »Toraj za vašega fanta ni nobene nevarnosti. Treba mu je samo mila in gorka voda!«

Mati: »Kdaj pa naj to uživa, pred jedjo ali po jedi!«

ŠTEDNJA

— Kako to, da kadiš dve cigareti naenkrat.

— Štedim s časom.

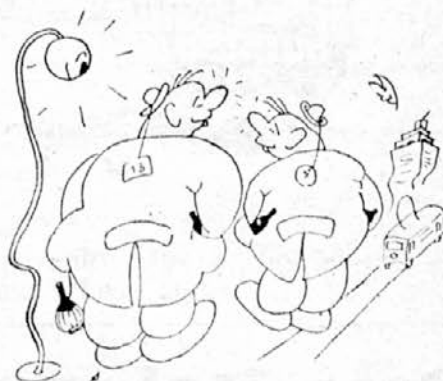
KAJ JE TRAGIČNO?

Tragično je, če pride enodnevnica na svet, pa je tisti dan slabo vreme!

O GOBAH

»Če hočeš vedeti, ali so gobe dobre ali ne in če so strupene, daj jih tašči. Če umrje — potem so dobre!«

DOBER IZGOVOR

— Janez, veš kaj, doma porečeva, da sva se s tramvajem vozila, pa bodo najine stare zamudli kar verjele.

TAJNA SEJA.

Občinski svet je imel sejo. Med sejo sta se župan in neki občinski svetnik tako grdo sporekla, da je le-ta prislonil županu prav gorko klofuto.

Župan: »Boga zahvali, da je sedaj tajna seja, sicer bi te prav za gotovo tožil.«

DEDNO OBREMENJEN.

Tinček je delal računsko nalogo, nazadnje pa napačno seštel.

Učitelj: »Vsote so vse prevelike! Če se to še kdaj zgodi, bom pisal očetul!«

Tinček: »Saj mi je oče pomagal!«

Učitelj: »Kaj pa je tvoj oče?«

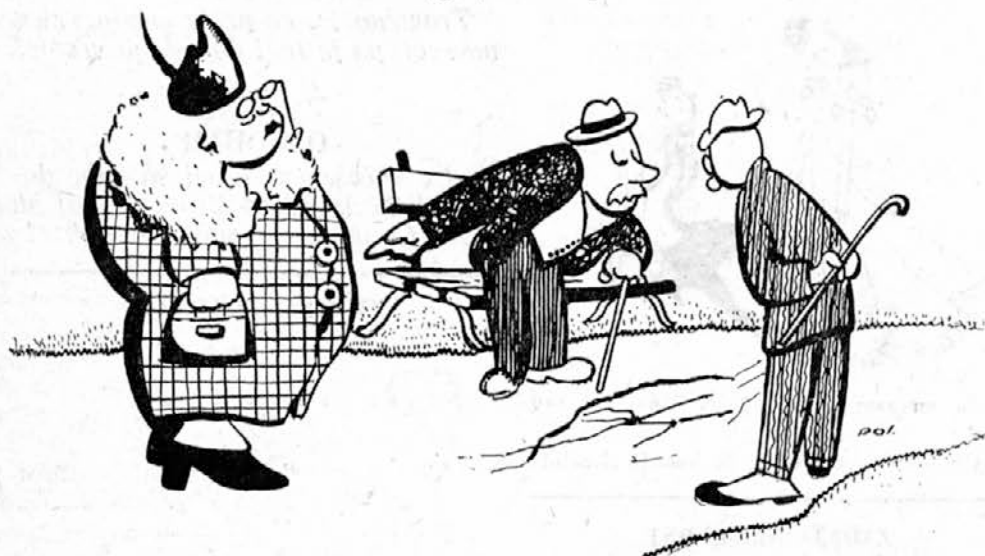
Tinček: »Plačilni natakark!«

APEL NA DRUŠTVO ZA VARSTVO ŽIVALI

Je poslala neka dobričina vsled pretiranega izrabljanja konjskih sil ob priliki nedeljskih izletov.

Strategija v parku

— Gospod kolega, vaša trditev ne drži. Nasproti vašim pozicijam prihaja vendar moj 100-tonski tank.«

Peta Kolona

Od zore do mraka, od mraka do dne
reglja jezik vsak: rega rega.
Reglja kakor žaba, en cilj le ima:
da ljudstvo, ki mirno je, bega.

Vsak vajenček suka že svoj
inštrument
in dela politične glose,
novice razširja »avtentične« le,
ki vse so seveda le bose.

Na trgu že vsaka zdaj kuharica
o bombah samo kokodaka,
v nebo zabodeno zavija oči,
solato s solzami namaka.

V gostilni sede pri pijači trije,
glave si belijo učene,
kričijo vsevprek in norijo vsevprek,
besede ne ujameš nobene.

Ker prvi informiran avtentično je,
da tak je načrt napadalni,
a drugi zaupno za drugega ve,
ker stric mu to rekel je daljni.

Potem pa natakarc'ca kljunček odpre.
»Drugje vam so psi pokopani,
to fant moj pod častno besedo je
d'jal,
ki pošilni zdaj je v Ljubljani!«

»Ne, ne!«, še plačilni poseže zdaj
vmes,
»vse skupaj to le je drugače,
moj bratranec je v generalštab prišel
in nosi rdeče zdaj hlače!«

Pristopi točaj še, izjave še dá
prevažne, zelo dragocene,

in družno gostilna vsa mozeg napne:
le kaj naj država ukrene?

V kavarni drugačen je ves položaj,
tam boljši sedijo gospodje:
pred leti njim jasno je bilo že vse,
kar danes — nejasno povsod je.

In v milem družinskem se krogu
povsod
strateški načrt le razvija,
dojenčkom in deci samó se modrost
o begu in lakoti vbija.

Tako da ves rod po zaslugi teh čenč
še v sanjah le kri zdaj pretača,
v poslednje bi olje zdaj vsak se že
djal,
ker zadnje le ure še čaka.

Po časnikih plete beseda se le
o grozni zdaj »peti koloni«,
ki znotraj razkraja države naj vse,
da up izgubijo milijoni.

Če to je »kolona«, kar tira nas vse
v obup, proti lastni že jami,
potem je še več ko gotovo, da mi
ta peta kolona smo — sami!!

D. Goflja.

NAJBRŽ.

Pri krščanskem nauku pripoveduje katehet učencem zgodbo o mladeniču iz Najma.
»Kaj mislite, zakaj je šlo toliko ljudi za njegovim pogrebom?«

Vse tiho.

V zadnji klopi vzdigne nekdo roko.

»No, zakaj, Janezek!«

»Ker je bil pri več društvih!« se odreže Janezek.

ZBIRATELJI

Dva jetnika sedita v celici in se pogovarjata o svojem življenju.

»Jaz sem bil velik zbiratelj znamk,« pravi prvi, »doma imam 50.000 znamk.«

»Znamke me niso nikoli zanimale,« reče drugi. »Imam pa veliko strast: zbiram podpise slavnih mož. Doma imam avtogram Anatola Francisa, Grete Garbo, Rudolfa Valentina itd.«

»Inkaš že kraljev podpis tudi?« ga vpraša prvi.

»Ne, tega pa ravno sedaj pričakujem,« zavzdihne žalostno jetnik.

POLA - POLA.

Jovo je imel v Užicah tovarno za konzerve. Nekega leta se je vrغل na izdelovanje posebnosti: na jerebičje paštete. Izdelal jih je na vagono. Znanci so se čudili, odkod v Užicah toliko jerebičjega mesa in so vpraševali Jova:

»Pa delaš res prave jerebičje konzerve?«

»Dabome!«

»In so prav iz samega jerebičjega mesa?«

»No, ne bom dejal, nekaj konjskega je že vmes!«

»Koliko?«

»No, da rečem pošteno: tako, pola-pola!«

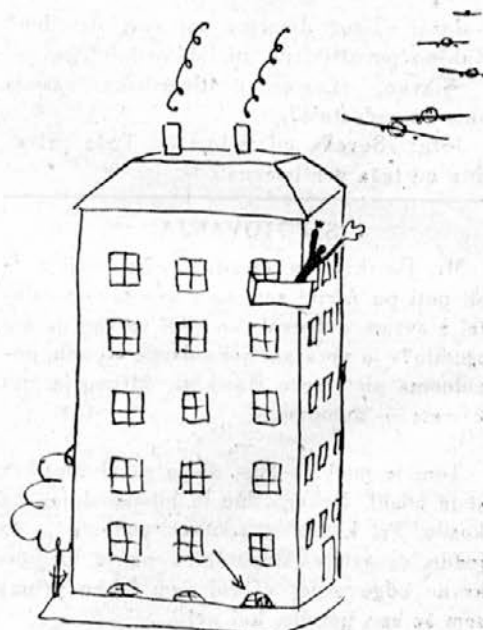
»Pola - pola?«

»Točno: ena jerebica, en konj!«

V angleščini pomeni beseda sir — plemiča. Menda bi beseda sirena pomenila — plemkinjo.

Sprejem aeroplanov

pri optimistu

pri pesimistu